

“मीठे बच्चे- यादमा रहेर हरेक कर्म गन्यौ भने अनेकौलाई तिम्रो साक्षात्कार हुँदै जानेछ ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा कुन विधिद्वारा आफ्नो हृदयलाई शुद्ध (पवित्र) बनाउन सक्छौ ?

उत्तर:- यादमा रहेर भोजन बनायौ र यादमा खायौ भने हृदय शुद्ध हुनेछ । संगमयुगमा तिम्री ब्राह्मणहरूद्वारा बनाएको पवित्र ब्रह्मा भोजन देवताहरूलाई पनि धेरै मन पर्छ । जसलाई ब्रह्मा भोजनको कदर हुन्छ, उनले थाली धोएर पनि पिउँछन् । महिमा पनि धेरै छ । यादमा बनाएको भोजन खानाले तागत मिल्छ, हृदय शुद्ध हुन्छ ।

ओम् शान्ति । संगममा नै बाबा आउनुहुन्छ । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनुभएको छ, यो सधैं बच्चाहरूलाई भनिरहनुपर्छ । प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्झ किन भन्नुहुन्छ ? बच्चाहरूलाई यो याद रहोस्- वास्तवमा बेहदका पिता हुनुहुन्छ, आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ । सेवाको लागि भिन्न-भिन्न प्वाइन्टमा सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरू भन्छन् सेवा छैन, हामी बाहिर सेवा कसरी गरौं ? बाबा सेवाका युक्तिहरू त धेरै सहज बताउनुहुन्छ । चित्र हातमा होस् । रघुनाथको कालो चित्र पनि होस्, गोरो पनि होस् । कृष्णको वा नारायणको चित्र कालो पनि होस् र गोरो पनि होस् । सानै चित्र भए पनि ठिकै हुन्छ । कृष्णको यति सानो चित्र पनि बनाउँछन् । तिम्री मन्दिरको पुजारीसँग सोध्न सक्छौ- यिनलाई कालो किन बनाइएको हो जबकि वास्तवमा उनी त गोरा थिए ? वास्तवमा शरीर कालो हुँदैन । तिम्रो पासमा धेरै राम्रा गोरा-गोरा पनि रहन्छन्, तर यिनलाई कालो किन बनाइएको हो ? यो त तिम्री बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- आत्मा कसरी भिन्न-भिन्न नाम-रूप धारण गरेर तल उत्रिन्छ । जबदेखि काम चितामा चढ्छ तबदेखि कालो बन्छ । जगतनाथ वा श्रीनाथमा अनगिन्ती यात्रीहरू हुन्छन्, तिम्रीलाई निमन्त्रणा पनि मिल्छ । भन- हामी श्रीनाथको ८४ जन्मको जीवन कहानी सुनाउँछौं । भाइ-बहिनीहरू आएर सुन्नुहोस् । यस्तो भाषण अरू कसैले पनि गर्न सक्दैन । तिम्री सम्झाउन सक्छौ- यिनलाई कालो किन बनाइएको हो ? हरेकलाई पावनबाट पतित अवश्य बन्नु छ । देवताहरू जब वाममार्गमा जान्छन् तब उनीहरूलाई काला बनाएका हुन् । काम-चितामा बसेपछि आइरन एजेड बन्छन् । आइरन (फलाम)को रंग कालो हुन्छ, सुनको रंग सुनैलो हुन्छ । उनलाई गोरो भनिन्छ । उनै फेरि ८४ जन्मपछि काला बन्छन् । सिँढीको चित्र पनि अवश्य हातमा हुनुपर्छ । सिँढी पनि ठूलो भएमा जो कोहीले पनि टाढैबाट राम्ररी हेर्न सक्छ । अनि तिम्रीले सम्झाउनेछौ- दुनियाँको यो गति छ । लेखिएको पनि छ उत्थान र पतन । बच्चाहरूलाई सेवाको धेरै सोख हुनुपर्छ । यो दुनियाँको चक्र कसरी घुम्छ सम्झाउनु छ, गोल्डन एज, सिलवर एज, कपर एज... (सत्ययुग, त्रेतायुग, द्वापरयुग) फेरि यो पुरुषोत्तम संगमयुग पनि देखाउनुपर्छ । ठीक छ धेरै चित्र नदेखाऊ । भारतवर्षको लागि त सिँढीको चित्र मुख्य छ । हामी अब फेरि पतितबाट पावन कसरी बन्न सक्छौं भनेर सम्झाउन सक्छौ । पतित-पावन त एक बाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँलाई याद गर्नाले सेकेण्डमा जीवनमुक्ति मिल्छ । तिम्री बच्चाहरूमा यो सारा ज्ञान छ । बाँकी त अरू सबै अज्ञान निद्रामा सुतेका छन् । भारतवर्षमा जब ज्ञान थियो तब धेरै धनवान् थियो । अहिले भारतवर्ष अज्ञानतामा छ, त्यसैले कति कंगाल बनेको छ । ज्ञानी मनुष्य र अज्ञानी मनुष्य हुन्छन् नि । देवी-देवता र मनुष्य त प्रसिद्ध छन् । देवताहरू सत्ययुग-त्रेतामा, मनुष्य द्वापर-कलियुगमा । बच्चाहरूको बुद्धिमा सदा रहनुपर्छ सेवा कसरी गर्ने ? त्यो पनि बाबाले सम्झाइरहनुहुन्छ । सिँढीको चित्र सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ । बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा बस । शरीर निर्वाहको लागि धन्धा आदि त गर्नु नै छ । लौकिक विद्या पनि पढ्नु छ । बाँकी जब समय मिल्छ भने सेवाको लागि ख्याल गर्नुपर्छ- मैले अरूको कल्याण कसरी गरूँ ? यहाँ त तिम्रीले धेरैको कल्याण गर्न सक्दैनौ । यहाँ त आउँछौ नै बाबाको मुरली सुन्न । यसमा नै जादू छ । बाबालाई जादूगर भनिन्छ नि । गाउँछन् पनि- *मुरली तेरी में है जादू...* हजुरको मुखबाट जुन मुरली बग्छ त्यसमा छ जादू । मनुष्यबाट देवता बन्छन् । यस्तो जादूगर बाबा बाहेक अरू कोही हुँदैन । गायन पनि छ- मनुष्यबाट देवता बनाउन समय लाग्दैन (*मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार*) । पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ अवश्य हुनु छ । पुरानोको विनाश पनि अवश्य हुनु छ । यस समयमा तिम्री राजयोग सिक्छौ भने अवश्य राजा पनि बन्नु छ । अहिले तिम्री बच्चाहरू सम्झन्छौ ८४ जन्मपछि फेरि पहिलो नम्बरको जन्म हुनुपर्छ किनकि विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ । सत्ययुग, त्रेतायुग जुन बितेर गएको छ त्यो अवश्य दोहोरिनु छ ।

तिम्री यहाँ बसेका छौ, त्यसैले बुद्धिमा यो याद रहनुपर्छ- हामी फर्केर जान्छौं फेरि सतोप्रधान देवी-देवता बन्छौं । उनलाई देवता भनिन्छ । अहिले मनुष्यमा दैवी गुण छैन । त्यसैले तिम्री जहाँसुकै पनि सेवा गर्न सक्छौ । धन्धा आदि

जतिसुकै होस्, गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै पनि कमाई गरिरहनु छ । यसमा मुख्य कुरा छ पवित्रताको । पवित्रता छ भने सुख-शान्ति, सम्पत्ति छ । सम्पूर्ण पवित्र बन्यौ भने फेरि यहाँ रहन सक्दैनौ किनकि हामीलाई शान्तिधाम अवश्य जानु छ । आत्मा पवित्र बनेपछि फेरि आत्मालाई यस पुरानो शरीरको साथमा रहनु छैन । यो त अपवित्र छ नि । ५ तत्त्व नै अपवित्र छन् । शरीर पनि यिनबाट नै बन्छ । यसलाई माटोको पुतला भनिन्छ । ५ तत्त्वको शरीर एउटा खतम हुन्छ अर्को बन्छ । आत्मा त छ नै । आत्मा कुनै बन्ने चीज होइन । शरीर पहिले कति सानो फेरि कति ठूलो हुन्छ । कति अंगहरू मिल्छन् जसद्वारा आत्माले सारा पार्ट खेल्छ (बजाउँछ) । यो दुनियाँ नै अचम्मको छ । सबैभन्दा आश्चर्यजनक हुनुहुन्छ बाबा जसले आत्माहरूको परिचय दिनुहुन्छ । हामी आत्माहरू कति साना छौं । आत्माले प्रवेश गर्छ । हरेक चीज आश्चर्यजनक छन् । जनावरहरूको शरीर आदि कसरी बन्छ, अचम्म छ नि । आत्मा त सबैमा त्यत्तिकै सानो छ । हात्ती कति ठूलो हुन्छ, त्यसमा पनि यति सानो आत्मा गएर बस्छ । बाबाले त मनुष्य जन्मको कुरा सम्झाउनुहुन्छ । मनुष्यले कति जन्म लिन्छ ? ८४ लाख जन्म त लिँदैन । सम्झाइएको छ जति धर्म छन् उति थरी (भेराइटी) बन्छन् । हरेक आत्माले कति अनुहारको शरीर लिन्छ, आश्चर्य छ नि । फेरि जब चक्र दोहोरिन्छ, हरेक जन्ममा अनुहार, नाम, रूप आदि बदलिन्छन् । यस्तो भनिँदैन कृष्ण काला, कृष्ण गोरा । होइन, उनको आत्मा पहिले गोरो थियो फेरि ८४ जन्म लिँदा-लिँदा कालो बन्छ । तिम्रो आत्माले पनि भिन्न-भिन्न अनुहार, भिन्न-भिन्न शरीर लिएर अभिनय गर्छ (पार्ट बजाउँछ) । यो पनि ड्रामा हो ।

तिमी बच्चाहरूलाई कहिल्यै पनि कुनै चिन्ता हुनुहुँदैन । सबै कलाकार (एक्टर) हुन् । एउटा शरीर छोडेर अर्को लिएर अभिनय गर्नु (पार्ट बजाउनु) नै छ । हरेक जन्ममा सम्बन्ध आदि बदलिन्छ । त्यसैले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो बनिबनाउ ड्रामा हो । आत्मा नै ८४ जन्म लिँदा-लिँदा तमोप्रधान बनेको छ, अब फेरि आत्मालाई सतोप्रधान बन्नु छ । पावन त अवश्य बन्नु छ । पावन सृष्टि थियो, अब पतित छ फेरि पावन हुनु छ । सतोप्रधान, तमोप्रधान अक्षर त छ नि । सतोप्रधान सृष्टि फेरि सतो, रजो, तमो सृष्टि । अहिले जो तमोप्रधान बनेका छन् उनै फेरि सतोप्रधान कसरी बन्ने ? पतितबाट पावन कसरी बन्ने, बर्सातको पानीले त बग्छैनौ । बर्सातले त मनुष्यहरूको मृत्यु पनि हुन्छ । बाढी आउँदा कति डुब्छन् । अहिले बाबाले सम्झाइरहनुहुन्छ यी सबै खण्ड रहनेछैनन् । प्राकृतिक प्रकोपले पनि मदत दिनेछ, कति धेरै मनुष्य, जनावर आदि बाढीमा बग्छन् । यस्तो होइन, पानीले पावन बन्छन्, त्यहाँ त शरीर नै जान्छ । शरीरलाई त पतितबाट पावन बन्नु छैन । पावन बन्नु छ आत्मालाई । त्यसैले पतित-पावन त एक बाबा हुनुहुन्छ । चाहे उनीहरूलाई जगत गुरु भनिन्छ तर गुरुको त काम हो सद्गति दिनु, त्यो त एक बाबा नै सद्गति दाता हुनुहुन्छ । बाबा सतगुरुले नै सद्गति दिनुहुन्छ । बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ, यिनले पनि सुन्छन् नि । गुरुहरूले पनि सिकाउनको लागि आफ्नो नजिकै शिष्यलाई बसाउँछन् । यिनी पनि उहाँको नजिकै बस्छन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ भने यिनले पनि सम्झाउँछन् नि, त्यसैले गुरु ब्रह्मा नम्बरवनमा जान्छन् । शंकरको लागि त भन्छन् आँखा खोल्नासाथ भस्म गरिदिन्छन् फेरि उनलाई त गुरु भन्न मिल्दैन । फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, म एकलाई याद गर । कतिपय बच्चाहरू भन्छन्— यति कामधन्दाको चिन्तामा रहन्छौ, हामी आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई कसरी याद गरौं ? बाबा सम्झाउनुहुन्छ— भक्तिमार्गमा पनि तिमी हे ईश्वर, हे भगवान् ! भनेर याद गर्छौ नि । याद तब गर्छौ जब कुनै दुःख हुन्छ । मर्न लाग्दा पनि भन्छन् राम-राम भन । धेरै संस्थाहरू छन् जो राम नामको दान दिन्छन् । जसरी तिमी ज्ञानको दान दिन्छौ उनीहरू फेरि भन्छन् राम भन, राम भन । तिमी पनि भन्छौ शिवबाबालाई याद गर्नुहोस् । उनीहरू त शिवलाई जान्दै-जान्दैनन् । त्यसै राम-राम भनिदिन्छन् । अब यो पनि किन भन्छन् जब कि परमात्मा सबैमा हुनुहुन्छ भने ? बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— राम वा कृष्णलाई परमात्मा भनिँदैन । कृष्णलाई पनि देवता भनिन्छ । रामको लागि पनि सम्झाइएको छ— उनी सेमी देवता हुन् । दुई कला कम हुन्छ । हरेक चीजको कला कम त हुन्छ नै । कपडा पनि पहिले नयाँ, फेरि पुरानो हुन्छ ।

बाबाले यति कुराहरू सम्झाउनुहुन्छ फेरि पनि भन्नुहुन्छ— मेरा मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भ । *सिमर-सिमर सुख पाओ* । यो त दुःखधाम हो । बाबा र वर्सालाई याद गर । याद गर्दा-गर्दै अथाह सुख पाउनेछौ । कलह-क्लेश, बिमारी आदि जे छ सबै छुट्नेछ । तिमी २१ जन्मको लागि निरोगी बग्नेछौ । *कल-क्लेश मिटे सब तन के, जीवन मुक्ति पद पाओ* । गाउन त गाउँछन् तर व्यवहारमा ल्याउँदैनन् । तिमीलाई बाबाले यथार्थमा सम्झाउनुहुन्छ— बाबाको स्मरण गर्नु भने तिम्रो सबै मनोकामना पूरा हुनेछ, सुखी हुनेछौ । सजाय खाएर थोरै प्राप्ति

गर्नु राम्रो होइन । सबैलाई ताजा रोटी नै मन पर्छ । आजभोलि त तेल नै चल्छ । वहाँ त घिउका नदी बग्छन् । त्यसैले बच्चाहरूले बाबाको स्मरण गर्नु छ । बाबा यस्तो पनि भन्नुहुन्छ यहाँ बसेर याद गर । होइन, हिँड्दा, डुल्दा, घुम्दा शिवबाबालाई याद गर्नु छ । नोकरी आदि पनि गर्नु छ । बाबाको याद बुद्धिमा रहनुपर्छ । लौकिक पिताका बच्चाहरू नोकरी गर्छन् भने याद त रहन्छ नि । कसैले सोध्यो भने तुरुन्त भन्नेछन्— हामी कसका सन्तान हौं । बुद्धिमा पिताको जायदाद (सम्पत्ति) पनि याद रहन्छ । तिमी पनि बाबाका बच्चा बनेका छौ, त्यसैले वर्सा पनि याद छ । बाबालाई नै याद गर्नु छ, अरू कसैसँग सम्बन्ध छैन । आत्मामा नै सारा पार्ट भरिएको छ जुन प्रकट (इमर्ज) हुन्छ । यस ब्राह्मण कुलमा तिम्रो जुन कल्प-कल्प पार्ट चल्छ त्यो नै प्रकट भइरहन्छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ खाना बनाऊ, मिठाई बनाऊ, शिवबाबालाई याद गर्दै गर । शिवबाबालाई याद गरेर बनायौ भने मिठाई खानेवालाको पनि कल्याण हुनेछ । कहिले त साक्षात्कार पनि हुन सक्छ । ब्रह्माको पनि साक्षात्कार हुन सक्छ । शुद्ध अन्न पर्छ भने ब्रह्माको, कृष्णको, शिवको साक्षात्कार गर्न सक्छन् । ब्रह्मा यहाँ छन् । ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको नाम त हुन्छ नि । धेरैलाई साक्षात्कार भइरहनेछ किनकि बाबालाई याद गर्छौ नि । बाबाले युक्तिहरू त धेरै बताउनुहुन्छ । उनीहरू मुखले राम-राम भन्छन्, तिमीलाई मुखले केही बोल्नु छैन । जसरी उनीहरू सम्झन्छन् गुरुनानकलाई भोग लगाइरहेका छौ, तिमी पनि सम्झन्छौ हामी शिवबाबालाई भोग लगाउनको लागि बनाउँछौ । शिवबाबालाई याद गर्दै बनायौ भने धेरैको कल्याण हुन सक्नेछ । त्यस भोजनमा तागत हुन्छ, त्यसैले बाबा भोजन बनाउनेलाई पनि भन्नुहुन्छ— शिवबाबालाई याद गरेर बनाउँछौ ? लेखिएको पनि छ— शिवबाबा याद छ ? यादमा रहेर बनायौ भने खानेलाई पनि तागत मिल्छ, हृदय शुद्ध हुन्छ । ब्रह्मा भोजनको गायन पनि छ नि । ब्राह्मणहरूले बनाएको भोजन देवताहरूले पनि मन पराउँछन् । यो पनि शास्त्रमा छ । ब्राह्मणले बनाएको भोजन खानाले बुद्धि शुद्ध हुन्छ, तागत रहन्छ । ब्रह्मा भोजनको धेरै महिमा छ । ब्रह्मा भोजनको बारेमा जसलाई कदर रहन्छ, थाली धोएर पनि पिउँछन् । धेरै उच्च सम्झन्छन् । भोजन विना त रहन सक्दैनन् । अनिकाल पर्दा भोजन नपाएर मर्छन् । आत्माले नै भोजन खान्छ, यी अंगहरूद्वारा उसले स्वाद लिन्छ, राम्रो-नराम्रो आत्माले भन्छ नि । यो धेरै स्वादिष्ट छ, तागतिलो छ । पछि गएर जसै तिमी उन्नतिलाई प्राप्त गर्नेछौ भोजन पनि तिमीलाई त्यस्तै मिलिरहनेछ । त्यसैले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— शिवबाबालाई याद गरेर भोजन बनाऊ । बाबाले जे सम्झाउनुहुन्छ त्यसलाई व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ नि ।

तिमी माइती घरमा छौ अब पराइ (ससुराल) घरमा जानुछ । सूक्ष्मवतनमा पनि आपसमा मिल्छन् । भोग लिएर जान्छन् । देवताहरूलाई भोग लगाउँछौ नि । देवताहरू आउँछन् तिमी ब्राह्मण वहाँ जान्छौ । वहाँ सभा (महफिल) लाग्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि कुराको चिन्ता गर्नु छैन किनकि यो ड्रामा बिल्कुलै एक्युरेट बनेको छ । सबै पात्रहरूले यसमा आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन् ।
- २) जीवनमुक्त पद प्राप्त गर्न वा सुखी बन्नको लागि भित्र एक बाबाको नै स्मरण गर्नु छ । मुखले केही पनि बोल्नु छैन । भोजन बनाउँदा वा खाने समयमा बाबाको यादमा अवश्य रहनु छ ।

वरदानः— अविनाशी प्राप्तिको आधारमा सदा सम्पन्नताको अनुभव गर्नेवाला प्रसन्नचित्त भव

संगमयुगमा डाइरेक्ट परमात्म-प्राप्ति छ, वर्तमानको अगाडि भविष्य केही पनि होइन । त्यसैले तिम्रो गीत छ— जे पाउनु थियो त्यो पाइसकेँ, ... । यस समयको गायन हो— अप्राप्त छैन कुनै वस्तु ब्राह्मणको खजानामा । यी अविनाशी प्राप्ति हुन् । यी प्राप्तिहरूबाट सम्पन्न रह्यौ भने चलन र चेहराबाट सदा प्रसन्नताको विशेषता देखिनेछ । जेसुकै भए पनि सर्व प्राप्तिवानले आफ्नो प्रसन्नतालाई छोड्न सक्दैन ।

स्लोगनः— परमात्मा-प्यारको अनुभवी बन्यौ भने कुनै पनि रोकावटले रोक्न सक्दैन ।